

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

Q[uod] duobus modis ad mysticæ theologiæ visionem extaticumque
amorem, ac ardentissimam caliginis intuitionem seu contemplationem
præfatam per omnium ablationem anima perducatur.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

Postremo hæc mystica theologia seu vnitiva sapientia realiter est ipsum sapientiæ donum: esse sapientia illa quæ inter septem dona spirituum sancti primum est atque dignissimum; quæ est habitus supernaturalis infusus, dei per gustum intuitu cognoscitiuus, per quam mens bene de deo sentiat ac iudicat per connaturalitatem & conformitatem affectus ad ipsum seu per mentalem imitationem. Cuius sapientiæ triplex est gradus. Eius primum gradum suum supremum, quo inest personis heroicis ac perfectis, efficiens eos quali- filios ac secretarios omnipotentis ac sapientissimi creatoris: est sapientia unitiva ac mystica theologia.

Quod duobus modis ad mysticæ theologiae visionem, extaticumque amorem, ac altissimam caliginis intuitionem seu contemplationem præfatam per omnium abstractionem anima perducatur.

Art. XIII

Hierem. 23

Actus sum quasi vir ebrius, & quasi si homo, madidus vino a facie domini, & a facie verborum sancti eius. Quum præacta dei contemplatio amorosa & mystica, quæ abstrahit a creatura, aptum facit ac extasim, sit nobilissima atque altissima, spiritualissima ac divinissima operatio hominis: ad ipsam exigitur propria abstractio mentis ab exterioribus, ac divina recollectio eius in se, & simplificatio in deo purissima: quatenus nullo inordinato objectu, nulla consideratione circa creatura, nulla occupatione distractiva impediatur aut remouetur a summo & increato objecto. Itaque actus

vnitiuæ sapientiæ mysticam contemplationem vno modo pertingit homo seipm excitando ac disponedo ad eam per abstractionem præfatam per recollectionem, & simplificationem, per orationem, & meditationem atq; considerationem eorum quæ diuinæ dilectionis feruorem magis prouocare ac parere solent in animo: donec apex voluntatis valide accendatur ac pure afficiatur in deo: sicque uertex intelligentiæ desuper illustretur ad contemplandum modo præfacto.

Deniq; hunc modum eiusq; practicam diuinus Dionysius primo mysticæ theologiæ docens capitulo. Tu, inquit, Timothee charissime, intentissima contuendis spectaculis mysticis exercitatiõe & sensus lingue et intellectuales operationes & sensibilia & intelligibilia omnia & quæ non sunt, & quæ sunt omnia, & vt illi iungaris qui super omnem substantiam omnemq; scientiã est: ignote pro viribus teipsum intende. Hæc ille. Alio modo ad contemplationem istam pertingit homo absq; suo conamine ac præparatione prædicta: dum scilicet misericordissime desuper præuenitur atq; diuinitus fortiter illustratur, valide inflàmatur, gratiosissime præoccupatur ac mirabiliter nimis præstringitur, in tantum ut etiam resistere nequeat, & quamuis velit, non possit effugere, gratia prædominante ipsi naturæ non violenter, sed cõuenientissime. Et primus modus solet esse laboriosus: Hic vero est facilissimus. Hinc beatus ait Bernardus: Quidã trahuntur qui dicere possunt, Trahe me post te. Alij ducuntur: qui dicunt. Introduxit me rex in cellã viniariam. Alij rapiuntur. Et primi quidem felices, qui in patientia sua possident animas suas. Secundi fe-

Dionysius

D. DIONY. CARTHV.

tundi feliciores: quia ex voluntate sua domino
confitentur. Tertij felicissimi, qui in profundissi-
ma dei misericordia quasi quodammodo sepu-
ta iam arbitrij potestate, in diuitias gloriae
spiritu ardoris rapiuntur: qui spreto ipso rerum
sensuum vsu, non ascensorijs gradibus: sed in-
natis excessibus auolare interdum per contem-
tionem ad supersubstantialem deum altissimum
solent. Horum vnus fuit deuotissimus frater
Rogerus ordinis sancti Francisci: qui dixit, Pe-
cillimum quid est hominem rapi & mente eleuari
in deum. Nam scio, inquit, hominem qui puer
raptus fuit in vno matutino: et homo iste
finities restitit rapui: & aliquando tantam
oportet eum facere, vt recedat a deo suo & ap-
at, quantum alius facit vt appropinquet. Hic
autem protulit de seipso. Vnde & rursus testatur
est, In tantum se deus animae meae communi-
vt praenimia dulcedine eum non valeam susti-
nere, sed compellor dicere & clamare, Domine
recede a me: quia non possum sustinere multitu-
dinem dulcedinis tuae. Talis fuit & sanctus
frater Egidius, vnus ex primis Francisci sancti-
simi socijs. De quo Bonaventura scribit, quod
totiens vidit eum raptum: vt inter homines
tam angelicam ducere videretur. Beatissimus
que Abbas Sisois, de quo in vitas patrum refer-
tur, quod quando in oratione manus extendere
statim eas retraxit, ne raperetur: alioquin pro-
nus rapiebatur. Ecce quam infinita & admiranda
est gratia dei in quibusdam suis electis misericor-
diae suae vasis. Vere sicut ait saluator, spiritus
vbi vult spirat: & incircumscriptibilis misericor-
dia ac opulencia dei, nullis terminis clauditur.

Rogerus

Egidius

Abbas
Sisois.

Iohan. 3.

lis legibus coartatur: sed ubi & quando & qua
rum & qualiter ei placet, liberrime ac misericor
dissime se diffundit: atque plus etiam interim of
fert, plus influit: quam homo fragilis queat suf
ferre. Quod sanctus ille Effrem experiens in sei
pso in suis orationibus ac meditationibus, con
suevit clamare. Domine contine vndas gratia
tua.

Effrem

De sancto ardente diuino ac deificante
amore ad viam vnitivam, ad mysticam
contemplationem pertinente; atq; priua
ti amoris extirpatione.

Art. X V.

One me vt signaculum super cor
tuum: quia fortis est vt mors dile
ctio. Canticor. 8. Cum tanta sit omni
potentis ac superprijssimi creatoris
ad homines dilectio atque digna
tio, vt ipse per Salomōem testetur,

Delitix meæ esse cum filiis hominum. Et item
per Hieremiam. Quis est iste qui applicet cor su
um vt appropinquet mihi. Quibus verbis doce
mur quantum deus naturaliter omniquaque
bonus nostram optet salutem, quam paratus sit
nobis gratiarum suarum donare charismata,
quam libenter velit esse nobiscum, inter nos cō
morari, imo & habitare in nobis, dummodo
nos ipsi obicem non ponamus, dummodo cor
da nostra ei præparare & applicare curemus,
quod in nobis est faciendo. Hinc etenim apud
Iob asseritur. Si direxerit homo ad deum cor
suum, spiritum illius & flatum ad se trahet. Et

Prouer. 8.
Hierem. 30

Iob. 34

CHRISTVS, Ego sto, inquit,
X ij ad osti